బాకీ

"నీకో విషయం చెప్పాల్సివస్తున్నందుకు చాలా విచారంగావుంది. ఏంచేయను? అవసరం వల్ల చెప్పవల్సి వస్తుంది. ఇప్పటి విషయంకూడా కాదు యిది. రెండుసంవత్సరాల క్రితం సంగతి. సరిగ్గా యిదేవేళకు జరిగింది. బాగా ఆలోచిస్తే బహుశా నీకే గుర్తురావచ్చు" అన్నాడు విశ్వనాథం నడుస్తూ.

సత్యం అతనిప్రక్కనే నడుస్తున్నాడు. విశ్వనాథం యిలా అనటం అతనికి చాలా ఆశ్చర్యం కల్గించింది. ఈ ధోరణి...తనకు, విశ్వనాథానికి మధ్య ఎప్పుడూ రానిది. అటువంటిది, అగస్మాత్తుగా, తనకు బాధ కలిగించే పద్ధతిలో యిలా మాట్లాడుతున్నాడంటే సహించరానిదయింది.

"నే నెంతగానో ఆలోచించాను. ఏం తెలియలేదు. అందులోనూ నువ్వు చెప్పాల్సివస్తున్నందుకు విచారించే విషయం అంతకన్నా కనబడలేదు." అన్నాడు సత్యం.

విశ్వనాథం ఆశ్చర్యంగా ఆగిపోలేదు. అతనసలు ముఖం ఆశ్చర్యంగా పెట్టనూ పెట్టలేదు. చాలా మామూలుగావున్నాడు. ప్రక్కనుంచి చాలా దగ్గరగా పోయిన కారుని మెలకువగా తప్పుకున్నాడు సత్యం.

"అయితే గుర్తురాలేదన్నమాట?"

"ఊహూ."

"మరోడ్డు చాలా రద్దీగావుంది. అలా పోదాంపద."

ఇద్దరూ ప్రక్కసందులోకి తిరిగి ప్రశాంతంగా వున్న యిళ్ళ మధ్య నుంచి నడవసాగారు.

సత్యం చాలా ఆదుర్దా పడుతున్నాడు. కొద్దిగా చికాకూ, భయం అతని కళ్ళలో స్పష్టంగా కనబడుతున్నాయి.

"త్వరగా చెబుదూ!"

"చెప్పమంటావా?"

విశ్వనాథం సంశయాన్ని చూస్తే సత్యానికి [illegible] ఏమిటిది? ఎటూ తేల్చకుండా? ఏదో విషయం అర్థాంతరంగా ఎత్తుకువచ్చి, తనను సందిగ్ధంలో పెట్టి మళ్ళీ పూర్తిగా చెప్పకుండా బాధపెట్టటమెందుకు?

సత్యం మాట్లాడకుండా ఒకసారి తీవ్రంగా విశ్వనాథం ముఖంవంక చూశాడు.

"చెబితే నువ్వు బాధపడతావేమోనని."

"పడను."

"చివరికి యీ విషయం నేనే ఎత్తవల్సి వచ్చినందుకు."

"ఏవిషయం?" సత్యానికి చిరాకు వేసింది.

విశ్వనాథం తటపటా యిస్తున్నాడు. సత్యం తన ప్రాణస్నేహితుడు. అతనితో యీ విషయం ఎలా చెప్పటమా? అన్నట్టుగావుంది అతన్నిచూస్తే.

"కూర్చుందాంపద" పార్కులోకి వచ్చాక అన్నాడు. కూర్చున్నారుపోయి.

సత్యానికి చాలా ఆత్రంగావుంది "చెప్పు చెప్పు" అంటున్నాయి అతనికళ్లు.

కొమ్మూరి
వేణుగోపాలరావు

ఎలా చెప్పేదా అనుకుంటున్నట్టుగావుంది విశ్వనాథం పరిస్థితి. మళ్ళీ రెండు నిముషాలు తటపటాయించాడు. ఏమనుకున్నాడో ఏమో చివ్వరికి చెప్పటానికే నిశ్చయించుకున్నట్లున్నాడు.

"రెండేళ్ళక్రితం యీ పార్కులో మనిద్దరికీ జరిగిన సంభాషణ గుర్తున్నదా?" అన్నాడు మెల్లిగా.

"ఏ సంభాషణ?"

విశ్వనాథం మళ్ళీ చిక్కులో పడ్డాడు. "నువ్వలా అంటే ఏం చెప్పేది? ఈ విషయం మాట్లాడ్డం యిష్టంలేదని ముందటే చెప్పాను. అవసరంకొద్దీ సగం వచ్చి ఆగుతున్నా నన్నమాట. అటువంటప్పుడు నువ్వు కొంచం గుర్తుతెచ్చుకుని మాట్లాడాలి" అన్నాడు మెల్లిమెల్లిగా.

"ముందు విషయమేమో తెలిస్తే గుర్తు తెచ్చుకొందుకు ప్రయత్నిస్తాను" అన్నాడు సత్యం చాలా మామూలుగా వుండడానికి యత్నిస్తూ.

"అయితే నీకేం గుర్తులేదన్నమాట?"

"ఊహూ"

"సరిగ్గా రెండేళ్ళక్రితం యీపార్కులో కూర్చుని..." విశ్వనాథం ఆపాడు.

"చెప్పు"

విశ్వనాథం జేబులోంచి సిగిరెట్టు పెట్టె తీసి ఒకటి సత్యానికిచ్చి, ఒకటి తను తీసుకున్నాడు. వెలిగించారు.

"నువ్వు నన్ను ఒకవిషయం అడిగావు."

"ఏ విషయం?"

"మనం మళ్ళీ మొదటికి వస్తున్నాం."

సత్యం విసుక్కుని "అందుకనే అంతా ఒకసారి చెప్పమని చెప్పానుగా" అన్నాడు. అతని వాలకం చూస్తే కొద్దిగా భయపడినట్టు కనబడినా ఎక్కువ ప్రమాదాన్ని వూహిస్తున్నట్టు లేదు.

"సరే సూటిగా చెప్పేస్తున్నాను" విశ్వనాథం గొంతు సర్దుకోబోయి మళ్ళీ అసావధానికంగా కనబడవచ్చునని మానేశాడు

"నువ్వు నన్ను వందరూపాయలు అడిగావు?"

సత్యం ఉలుక్కిపడ్డాడు "నేనా?"

"అవును. అలా అంటే ఏంచెప్పేది?" అన్నాడు విశ్వనాథం చెదిరిపోయి.

సత్యం సర్దుకుని "చెప్పు" అన్నాడు.

"వందరూపాయలు అడిగావు. ఎందుకని గాని కూడా చెబుతాను. అత్తారింటికి పోయేందుకు డబ్బులేదు. అక్కడకు అదీఇదీ కొనుక్కొని తీసుకుపోవాలి" అని అడిగావు నేనెక్కడ్నుంచో అవస్థపడి తెచ్చి యిచ్చాను.

సత్యం చాలా బాధపడి "నేనెంత బుర్ర బద్దలు కొట్టుకున్నా గుర్తురావటం లేదే" అన్నాడు జుట్టు పీక్కుంటూ.

విశ్వనాథం ఏం మాట్లాడలేదు. చూస్తూ వూరుకున్నాడు.

అత్తారింటికి భార్యను తీసుకువచ్చేందుకు పోయేందుకు డబ్బువిషయం బాధపడిన మాట వాస్తవమైనట్లు లీలగా గుర్తుకువస్తున్నది సత్యానికి. కానీ తను ఆ డబ్బుకోసం విశ్వనాథాన్ని అడిగాడా? అతనిదగ్గర తీసుకుని యిన్నాళ్ళు యివ్వకుండా వూరు [illegible]

★ బాకీ ★

"నీకు మతిమరుపు అనేది అందరికన్నా ఒకపాలు ఎక్కువని ఒప్పుకుంటావా?" అన్నాడు విశ్వనాథం ఒకనిముషం ఊరుకుని.

"ఆ విషయం నీకన్నా నాకే ఎక్కువ తెలుసు."

"నీ యిష్టం వెంతకంటే ఎక్కువ చెప్పను, నీకా విషయం గుర్తుచేసేందుకు ఋజువులు అంతకన్నా చూపేందుకు ప్రయత్నించను. అది మన స్నేహానికి కళంకం. నే నసలు అడక్కపోయేవాణ్ణే కాని వారలకు మించిన అవసరం రాబట్టే ...అంటూ ఆగిపోయాడు.

సత్యానికి ఏంమాట్లాడాలో తోచక మాట్లాడలేదు.

"నే నబద్ధం చెప్పానని అపనమ్మకం లేదుగదా."

ఈ మాటకు సత్యానికి నిజంగా కోపం వచ్చింది. "నువ్వింత అసహ్యంగా మాట్లాడతావని అనుకోలేదు, నేను అంత నీచుణ్ణి అనుకున్నావా? అ వేశాడు.

విశ్వనాథం రెండునిమిషాలు ఆలోచించి "తప్పదు గనక అలా అనవల్సివచ్చింది. పగం చచ్చి నేనడిగాను యీ విషయం. తరువాత నీ యిష్టం ఇక పోదాంపద" అని లేచాడు.

ఇద్దరూ లేచి నిల్చున్నారు.

సత్యం ఏం మాట్లాడటంలేదు. అతని ధోరణిమాస్తే బాగా ఆలోచిస్తున్నట్టుగా వుంది. విశ్వనాథం తను తిరిగి పోయేసందు వచ్చాక "ఈ విషయాన్ని మనస్సులో పెట్టుకుని బాధపడకు నువ్వు యివ్వగలిగితే నే యియ్యి అయితే ఒక్కటి ఇస్తే రేపు సాయంత్రానికే యిచ్చే ఏర్పాటుచూడు. ఆ తర్వాతయిచ్చినా కూడా ప్రయోజనం వుండదు"అని బుజంతట్టి వెళ్లిపోయాడు.

సత్యం యింటికి చేరుకున్నాడు.

తలనిండా ఆలోచన్లు. రెండుసంవత్సరాలక్రితం తను విశ్వనాథం దగ్గర ఎప్పుడు డబ్బుతీసుకున్నదీ గుర్తు తెచుకోవ్వాలని మహాప్రయాస పడుతున్నాడు.

ఆలోచనతో అమితంగా బాధపడి ఆ పూట భోజనంకూడా సరిగ్గా చెయ్యలేక పోయాడు.

"ఏమిటి అంతతీవ్రంగా ఆలోచిస్తున్నారూ?" అనడిగింది భార్య అన్నం తింటుంటే.

"ఏంలేదు."

"ఏం లేకపోవటమేమిటి? అన్నమంతా వదిలేస్తూ..."

సత్యం విసురుగా కంచందగ్గర్నుంచి లేచిపోయాడు. ఆమె తెల్లబోయింది.

ఈజీఛైర్ లో కూచుని కళ్ళుమూసుకుని సతమత మవుతుంటే మళ్లీవచ్చి ఏమిటంత యిదవుతున్నారు? నాక్కూడా చెప్పరూ!" అనడిగింది.

సత్యం కొద్దిగా విసుక్కుని "నన్ను చంపక యిక్కడినుంచి వెళ్ళిపోకూడదూ?" అన్నాడు. పేరుపాటిచేసి రారూ!" అని పిలవటం అతనింకా అలవాటుచేసుకోలేదు.

ఆమె ముఖం ముడుచుకుని అక్కణ్ణుంచి వెళ్ళిపోయింది.

"విశ్వనాథం యివాళ చాలావిచిత్రంగా మాట్లాడాడే" అనుకున్నాడు, సత్యం. నిజంగా తను అతనిదగ్గర అప్పుచేసిన మాటే వాస్తవమైతే యిన్నాళ్ళనుంచీ యివ్వకుండా వూరుకోవటం క్షమించరాని నేరమే. అందులోనూ అయిదూ పదీకాదు. వంద రూపాయలు.

విశ్వనాథం తనతో అబద్ధం చెప్పడుగదా. ఆమాట అతను అన్నందుకే యిందాక తనెంతో కోపం తెచ్చుకున్నాడు. మళ్ళీ ఆ పాయింటును గురించే ఆలోచించటం తనకే పాపం.

కాని ఎంత తన్నుకున్నా తనకు డబ్బు అప్పు పుచ్చుకున్నట్లే గుర్తురావటం లేదు.

లీలగా, తనకు రెండేళ్ళక్రితం అవసరం రావటంమట్టుకు గుర్తువున్నది. అయితే తను ఆ డబ్బుకోసం విశ్వనాథాన్ని అడిగినట్లూ, అతను యిచ్చినట్లూ మటుకు గుర్తురావటంలేదు. కానివిశ్వనాథంచెప్పింది అబద్ధం అయేందుకు వీలులేదు.

రెండేళ్ళక్రితం......

వచ్చి భార్యను తీసుకుపోవాల్సిందని మామగారు వుత్తరం రాశాడు. తనదగ్గర అప్పుడు డబ్బులేకపోవటం సంభవించింది. అందుకోసం ఏంచేశాడు? ఎవర్ని అడిగాడు?......తనకు బాగా స్నేహంవున్న దల్లా విశ్వనాథంతోనే. ఇద్దరిమధ్యా రహస్యాలుకూడా వుండవు. ఆ రోజు రాత్రి ఎనిమిదగంటలకే అని గుర్తు...కొంచం కొంచం గుర్తువస్తున్నది. విశ్వనాథం యింటికిపోయి తలుపు తట్టాడు. అక్కడ్నుంచీ యిద్దరూ... పార్కు కేసి దారి తీశారు. అక్కడ కూర్చున్నాక అడిగాడు తను ఎలాగయినా వందరూపాయలు సర్దమని. అతను సర్దుతానని మాటకూడా యిచ్చినట్లున్నాడు ఇచ్చినట్లున్నా లేమిటి? ఇచ్చాడు.

ఆ తరువాత...

సత్యం చాలా కష్టంమీదగుర్తు తెచ్చుకుంటున్నాడు.

అప్పుడేం జరిగింది? తను...యింటికి వచ్చేశాడు... విశ్వనాథంమీద ఎక్కువ ఆశ పెట్టుకోలేదు. అతనుకూడా తనలాంటి వాడే. అప్పటికప్పుడు ఎలా పుట్టుకు వస్తాయి వందరూపాయలు? కాని...కొద్ది కొద్దిగా జ్ఞాపకం వస్తున్నది. ఆ రాత్రి పదింటికి గావును అతను వచ్చి తలుపు తట్టాడు. వందరూపాయలు ఇంకా... బాగా చెప్పవలసివస్తే పది పదిరూపాయల నోట్లు తనచేతిలో పెట్టాడు. తను ఎంత సంతోషించాడప్పుడు?

ఇప్పుడు అంతా జ్ఞాపకంవచ్చింది, రెండు

అతిమూత్రవ్యాధి వారం రోజులలో నెమ్మదించును

మూత్రములో అధికముగా చక్కెరపోవుట అతిమూత్రవ్యాధిఅంటారు.(Diabetes) ఇది యెంత ఉపద్రవకరమైన వ్యాధిఅంటే, దీని పాలబడినవారు ఆరోజు కారోజు మృత్యువుకు ఆసన్నమౌతుంటారు. దీనికి డాక్టర్లు ఇనసులిన్ ఇన్జెక్షన్ మాత్రమే కనిపెట్టారు. వాటివల్ల వ్యాధి పూర్తిగా నయం కావేకాదు. ఇన్జెక్షన్ల గుణము వున్నంతకాలము మాత్రం చక్కెర తాత్కాలికంగా నిలిచిపోతుంది. ఈజబ్బు లక్షణములలో ముఖ్యమైనవి దాహం, ఆకలి, తరచుగా చక్కెరతో మూత్రము బయలు వెడలుట, మరద మొదలైనవి. ఈ వ్యాధి ముదిరితే రాచపుండు, కురుపులు, కంటిచూపు ఇతర చిక్కులు సంభవించును. వీనస్ ఛారమ్ ఆధునిక శాస్త్రంలో అద్భుతమైన చికిత్స. దీన్ని వాడటంవల్ల వేలకు వేలమంది మృత్యుముఖంనుండి బయటపడ్డారు. దీన్ని వాడితే రెండవ లేక మూడవ రోజునుండే మూత్రములో చక్కెర తగ్గించి అత్యధికమూత్రము గూడ నివారిస్తుంది. మూడు రోజుల తరువాత మీకు బాగా తేలిక యిస్తుంది. దీనికి పత్యం లేదు. ఇన్జెక్షన్లు అవసరం లేదు. ఇంగ్లీషులో వివరములుగల కరపత్రానికి వ్రాయండి. ఉచితంగా పంపబడును.

50 బిళ్లల బుడ్డి ఖరీదు రు. 6-12-0 లు

ప్యాకింగు పోస్టేజి ఉచితము

వీనస్ రిసెర్చి లేబరేటరీ,

పోస్టుబాక్సు నం. 587, కలకత్తా (A. P.W)

"ఏం బ్రదర్! ముఖం వేలవేసుకుని కూర్చున్నావ్! ఏం జరిగిందేమిటి?

"వారంరోజుల క్రితం నేను మా ఆవిడతో ఒక మాటన్నాను అప్పటి నుంచి ఆవిడ నాతో మాట్లాడ్డం మానేసింది."

"అయితే ఆమాటేదో నాతో చెప్పి పుణ్యం కట్టుకుందూ! నేను కూడా మా ఆవిడతో-అనేస్తాను.

ఎస్. బాలకృష్ణారావు. (జయపురం)

*　　*　　*

రాత్రి పదిగంటలైంది. భార్య భర్తని పిలిచి ''ఏమండీ! శ్రోతలు కోరిన పాటలు వస్తాయి గావును. రేడియో కాస్త బిగ్గరగా పెట్టండి'' అన్నది.

''ఇప్పుడెందుకే. పక్కింట్లో అంతా నిద్దర్లు పోతున్నారు. వాళ్ళేమన్నా అనుకుంటారు.''

''మరేం ఫర్వాలేదు. వాళ్ళకి మనకీ పడదుగా'' అంది భార్య.

సంవత్సరాల క్రిందటి ఆ సంఘటన కళ్ళకు కట్టినట్లయింది.

నిట్టూర్చాడు.

ఎంత మతిమరుపు తనకు! అంత పెద్ద విషయాన్ని ఎలా మరిచిపోగలిగాడు? పైగా గుర్తులేదన్నట్లు విశ్వనాథాన్ని దబా యించాడు. ఎంత చిన్నబుచ్చుకున్నాడో ఏమో అతను.

తన ప్రవర్తనమీద తనకే సిగ్గువేసింది సత్యానికి.

అంత ప్రాణంగావుండే విశ్వనాథమే తెగించి డబ్బు అడిగేశాడంటే అతనికి ఎంత అవసరం వచ్చివుంటుంది! లేకపోతే అంత తేలిగ్గా బయటపడే మనిషి కాదు అతను. రేపు సాయంత్రానికే కావాలన్నాడు. ఎంత యిబ్బందో?

అయితే వెంటనే ఎలా యీ బాకీ తీర్చడం.

సత్యానికి తాత్కాలికంగా యిదొక సమస్యలాగానే కనిపించింది. కాని తన యిబ్బందులకోసం మరొకర్ని యిరుకులో పెట్టే స్వభావం కాదతనిది. మనసులో ఏదో నిశ్చయించుకున్నాడు. లేచాడు.

ఇతను లోపలకు రావటంచూసి శారద లేచి నిల్చుంది, మంచంమీదనుంచి.

సత్యం కొంచంగా తటపటాయించాడు. "నీతో ఒక పనుంది. నువ్వు నాకు సాయం చేస్తావనే నమ్మకాను" అన్నాడు విషయం ముందే బయట పెట్టకుండా.

"చెప్పండి"

సత్యం ముఖంలోకి చూసింది ఆమె. అతనుమట్టుకు ఆమె ముఖంలోకి చూడలేక పోయాడు. ఇందాక విసుక్కున్న విషయం యిప్పుడే గుర్తుకు వచ్చినట్లుంది.

"చాలా అవసరం. ఒక స్నేహితుడికి బాకీపడ్డాను. వెంటనే తీర్చెయ్యాలి. నీ చేతి గాజులు..."

సిగ్గులాంటిది అది ఏదోవేసి మిగిలిన విషయం చెప్పలేకపోయాడు. అయినా అంతవరకూ చెప్పాక మిగిలింది చెప్పనూ అక్కర్లేదు.

రెండునిమిషాలవరకూ అతను ఆమెవంక చూడలేదు.

"తీసుకోండి" అన్న శబ్దం వినిపించిన తర్వాత తల ఎత్తిచూశాడు. శారద చేతులు ముందుకు చాపి - తనకు చాలా దగ్గర్లో వున్నాయి. వాటిల్లో గాజులు.

సత్యానికి ఆమెవంక చూడటానికి భయంవేసింది. వణుకుతున్న చేతుల్తో చూడకుండానే వాటిని అందుకున్నాడు. మనసులో తనని తను తిట్టుకున్నాడు — ఈ శారదనే తను యిందాక విసుక్కుంది.

ఆమెకి ఎలా కృతజ్ఞత చెప్పాలో తెలియలేదు. రోజా విషయం వేరు. ఎప్పుడూ మాట్లాడినంత స్వేచ్ఛగా యీ క్షణంలో అతను ఆమెతో మాట్లాడలేదు. "రక్షించావు శారదా" అన్న మాటలు మాత్రం అతని పెదాలు దాటి బయటకు వచ్చాయి, సిగ్గు విడిచి.

వెనక్కి తిరిగి రెండడుగులు వేశాడు. మళ్ళీ ఏదో స్ఫురణకి వచ్చి ఆగిపోయాడు. "ఒక గంటలో వస్తాను. జరిగిందంతా తర్వాత విపులంగా చెబుతాను. ఏం అనుకోకేం?" అంటూ శారద కళ్లలోకి చూశాడు. ఆమె కళ్ళ వెనక కొంచంగా నీరుచిమ్మిన సంగతి అతను గ్రహించలేదు. గాజుల్ని జేబులో వేసుకుని, తలుపులు తీసుకుని, బయటకు.....చీకట్లోకి వెళ్ళి పోయాడు.

*　　*　　*

ఆ రాత్రే పోయి విశ్వనాథానికి వంద రూపాయలూ యిచ్చివచ్చాక సత్యంమాత్రం ఆరోజునుంచీ చాలా కులాసాగావున్నాడు. ఎటొచ్చీ విశ్వనాథమే బెదిరిపోవటం మొదపెట్టాడు. తన కతనిమీద ఏ కోపం లేదని అతను గ్రహించాలని సత్యం తాపత్రయం. అందుకని అతను ఎప్పటికంటే ఎక్కువ విశాల హృదయంతో ప్రవర్తించసాగాడు. కాని అతనితో స్వేచ్ఛగా మాట్లాడటానికి విశ్వనాథమే భయపడుతున్నాడు.

సత్యం యిది అర్థంచేసుకోలేకపోయాడు. తను అతనిమీద కోపం పెట్టుకున్నాననే అతను నను అలా ప్రవర్తిస్తున్నాడా? ఈ విషయంగురించి విశ్వనాథాన్ని అడగ లేదు. కాని, ఆరాత్రి - "నా మతిమరుపు ఎంతటిదైనా యిప్పటికైనా గుర్తువచ్చింది రా" అని తను అన్నప్పుడు అతను చూపించిన హావభావాల్లో దాగొన్న విరికితనాన్ని మాత్రం సత్యం మరిచిపోలేకుండా వున్నాడు. "జరగవలిసిన విషయం జరుగుతుంటే విశ్వనాథం ఎందు కంత భయపడతాడు?" అని తనే విస్తుపోయాడు.

ఆరోజు సాయంత్రం సత్యం కాఫీ తాగి బయటికి వస్తున్నాడు. విశ్వనాథం గుమ్మంలోనే ఎదురయ్యాడు.

"ఓ రా. కూర్చో" అన్నాడు సత్యం.

విశ్వనాథం వచ్చికూర్చున్నాడు. రోజూకన్నా అతని కళ్ళలో బెరుకు ఆరోజు మరీ ఎక్కువగా వుంది.

"కాఫీ తెస్తాను" అంటూ సత్యం లోపలికి పోబోయాడు.

కాని విశ్వనాథంవారిస్తూ "వద్దు వద్దు" అని ఆపాడు. ఈమధ్య అతను నిలా అనటం అలవాటయిన విషయమే గనుక సత్యం ఎక్కువగా ఆశ్చర్యపడకుండా వచ్చి అతనికి ఎదురుగా కూర్చున్నాడు.

"బయటికి పోదామా?"

ఈ ప్రశ్న అడిగింది సత్యం.

"వద్దు. నీతో చాలా చెప్పాలని వచ్చాను" అన్నాడు విశ్వనాథం క్రొత్త గొంతుకతో.

"మాట్లాడు. కాని నేనుకూడా నీతో మాట్లాడదామనుకుంటున్నాను."

"ఏమిటి?"

"నీ ప్రవర్తన గురించి. నువ్వా రోజు నుంచి చాలా మారిపోయావు. నువ్వెందుకో చేసిన తప్పేమిటో నా కర్థంకావటంలేదు. నేను ఎన్నిసార్లు మాట్లాడదామని వచ్చినా తప్పించుకుపోయావు. నాకు మొహం కనిపించకుండా వుండాలని కూడా చాలా సార్లు ప్రయత్నించావు. అవునా?" అన్నాడు సత్యం.

విశ్వనాథం కళ్లలో నీళ్లు తిరిగాయి. "నేను నీకు చాలా ద్రోహం చేశాను సత్యం" అన్నాడు గద్గదికంగా.

సత్యం ఆశ్చర్యపోయాడు. "ద్రోహమా? అదేమిటి?"

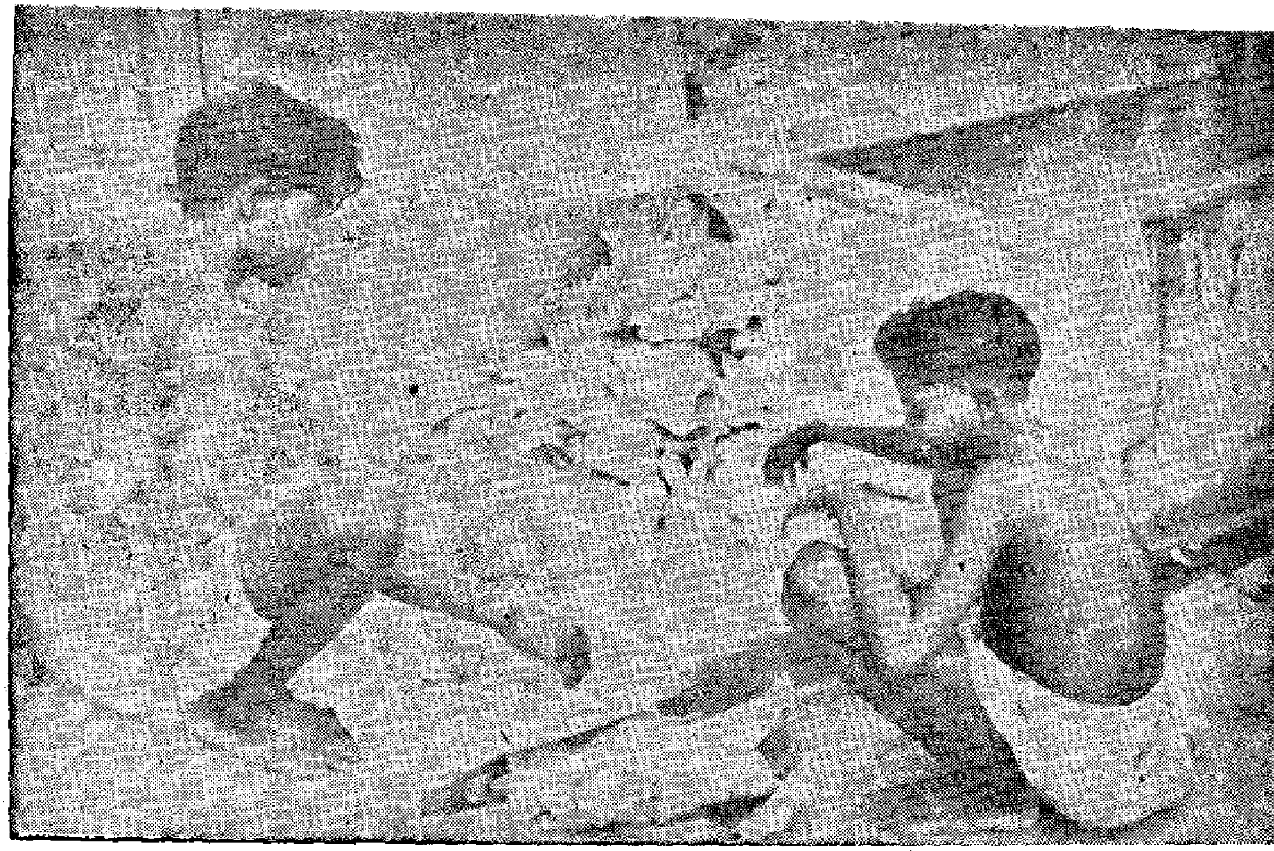

ఆకలి తీరేనా? —ఫొటో : కె. ఎ. రామచంద్రమూర్తి, దాచేరావ

★ షాక్ ★

విశ్వనాథం మాట్లాడకుండా జేబులో చెయ్యిపెట్టి ఆ పదిరూపాయినోట్లు బయటకు తీశాడు అది సత్యానికి అందిస్తూ "వందరూపాయలు. ఇవి నీవే తీసుకో." అన్నాడు.

సత్యం ఎంతో ఆశ్చర్యపోయాడు. "నావా!"

"అవును నీవే నేను నీకు చాలా ద్రోహం చేశాను. వందరూపాయలు నాకు మళ్ళా కావడలేదు. నేనే నీకు తెచ్చాను. నీ డబ్బు మళ్ళీ తీసుకో"

సత్యం తీసుకోలేదు. "నాకేం అర్థం కాకుండా వుంది. అసలువిషయం చెబుతే?" అన్నాడు.

"నన్ను క్షమిస్తావా?"

"క్షమించేందుకు నేనెవర్ని?"

విశ్వనాథం చెప్పటం మొదలు పెట్టాడు.

"నా ఉద్యోగం ఏమిటో నీకు తెలుసుగా. ఆఫీసులో డబ్బు విషయమంతా నా చేతులమీంచే జరగాలి. బుద్ధి గడ్డితిని ఆఫీసు డబ్బులోంచి ఒక వందరూపాయలు తీసి యింట్లోకి వాడేశాను. అది లెక్కల్లోకి వచ్చింది. నీకోవిషయం చెప్పవలసింది మరునాటికల్లా ఆ డబ్బు కట్టి వేయకపోతే ఉద్యోగం పూడిపోయేపరిస్థితి ఏర్పడింది? ఉద్యోగంపోతే నాగతి ఏమవుతుంది? అందుకని వందరూపాయలు పుట్టాల్సి. ఎంత మందినో అడిగాను. లాభం లేకపోయింది. నీతో వున్న విషయం చెబితే ఎట్లా? ఇటువంటివ్యవహారాలంటే నువ్వు ఉండిపడ కావు నేనంటే నీకు ఏవగింపు కలుగుతుంది. మనస్నేహానికే భంగం వాటిల్లవచ్చు. నీకుతి మురుపు ఒకసారిగా తీసుకున్నాను అలా నాటకం ఆడాను నువ్వు రూములో పడిపోయావు"

సత్యం ముఖం చూస్తూ చూస్తుండగానే ఎర్రబారింది. "అయితే యిప్పుడు?" అని అడిగాడు.

"ఆతర్వాత నేను చాలా విచారించాను. నీకు ఎంతో ద్రోహం చేసినట్టు బాధ పడ్డాను. ఉన్నవిషయం నీకు చెప్పిందే లేదు. ఇవాళ ఒకటో తారీఖు. నాజీతం వందరూపాయలూ వచ్చింది అవి నీకు యిచ్చేద్దామని తెచ్చాను తీసుకుని నన్ను క్షమించు అంటూ సత్యం చేతులు పట్టుకోబోయాడు.

సత్యం విదిలించుకుని నిలబడ్డాడు. అతని కళ్ళు ఎర్రబారాయి.

"ఆఖరికి యిదన్నమాట నువ్వుచేసింది. నీవని మాటల పడేటందుకు యింత నీచానికి తలపెట్టావన్నమాట. అసలు విషయం చెబితే నేనేమంటానో అని జడిసి యింత ఘోరమైన అబద్ధానికి పూనుకున్నావు ప్రతిమనిషికీ ఒక వ్యక్తిత్వం, మనస్సు అనేవి వుంటాయని తెలుసునా? మన స్నేహానికి భంగం వస్తుందని భయపడి శాశ్వతంగా భంగంవచ్చే పనిని చేశావు. నువ్వన్న మాటలవల్ల నన్ను, నా వ్యక్తిత్వాన్ని నేను హాసం చేసుకున్నాను. నామీద నాకే అసహ్యం కలిగింది. రెండు సంవత్సరాల క్రితం నువ్వు నాకు డబ్బు యిచ్చినట్లూ, నేను నీకు యివ్వటం మరిచిపోయినట్లూ ఆ దృశ్యాలన్నీ మనసులో ఏర్పరచుకున్నాను. అంటే నీమీద నాకున్న నమ్మకం నన్నలా చేయించింది. ఆ నమ్మకాన్ని నువ్వే నాశనం చేసుకున్నావన్నమాట. నాముందు మళ్ళీ యిలా వచ్చి మాట్లాడుతున్నందుకు సిగ్గు వెయ్యటలేదూ? పైగా వంద రూపాయలు నాకిద్దామని వచ్చావా? ఆ డబ్బు నువ్వే పట్టుకుపో. దాంతోపాటు మన యిద్దరి మధ్యా వున్న స్నేహాన్నీ సంబంధ బాంధవ్యాల్నీ తీసుకుపో నాతో మాట్లాడేందుకు ప్రయత్నించకు."

సత్యం యిది మాట్లాడుతున్నంతసేపూ విశ్వనాథం తల ఎత్తలేదు. తర్వాత సత్యం కోపంలోంచి తేరుకుని తల ఎత్తిచూసాక విశ్వనాథం అక్కడలేడు. ★